

1648

Sokkelund Slægtsforskere

Nyhedsbrev nr. 2/2019 20. årgang

Bestyrelsen

Øverst på dette nyhedsbrev ses det gamle segl fra 1648 for Sokkelund Herred. Bemærk også foreningens nye navn.

Efter det konstituerende møde ser bestyrelsen således:

Formand	Ena Eiberg
Næstformand	Kirsten Ludvigsen
Kasserer	Randi Speiermann
Sekretær	Rolf Lindberg
Bestyrelsesmedlem	Anders Beck
Bestyrelsesmedlem	Arne Jonesen
Bestyrelsesmedlem	Kate Baggers

Første Suppleant	Keld Nielsen
Anden Suppleant	Verner Sønderkov

Revisor	Claus Hein-Nielsen
Revisorsuppleant	Aase Christiansen

Webmaster	Jørgen Kristensen
-----------	-------------------

Køkken	Grethe Beck
Nyhedsbrev	Ena Eiberg
Bibliotek	Randi Speiermann

København — Helsingør — St Croix — USA

Det stjålne ur

Samuel Meldola blev født den 17. november 1807 i København. Han var søn af den jødiske stadsmægler Moses Meldola (ca. 1773 - 1859) og Betty Israel (ca. 1781 - 1857).

Den 9. februar 1831 lod Samuel sig døbe i Holmens kirke i København og tog navnet Theodor.

Alle hans seks søskende blev ligeledes døbt. Samuel Theodor døde den 18. oktober 1886, 79 år gammel i Rochester, USA.

Theodor blev gift i Amerika med den 21 år yngre Carolina fra Tyskland, de fik deres første barn i 1854. Caroline er født 1829 og døde 66 år gammel den 15. maj 1895.

Ved folketællingen i 1834 finder vi Theodor Meldola boende i Sct. Anna Gade 186, her bor han hos skomagermester Johan Magdeløv og hans familie samt fire andre militærpersoner. Theodor Meldola er ugift, og tambour ved Kronens Regiment med nummeret 11. En tambour er trommeslager ved det militære regiment.

Efter at have tjent først to år og ni ½ måned ved Kronens Regiment og siden fire år ved 1. Jyske Jæger Cor(ps) ansøger han om at gøre tjeneste på De Vestindiske Øer.

Oboist Korporal Theodor Meldola sejlede til De Vestindiske Øer med barken "Alert" og ankommer til St. Croix den 9. december 1839 sammen med fire sergenter to tamburger og 35 musikanter. Alle skal gøre tjeneste ved Infanteriets 1. kompagni.

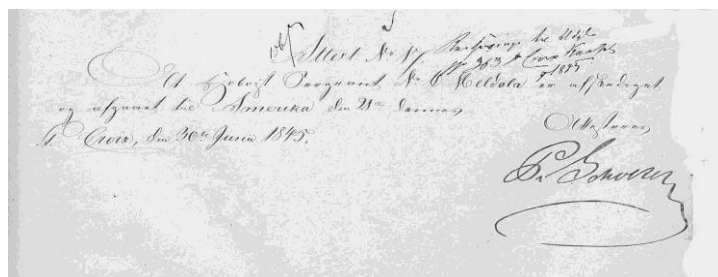
Ved hans ankomst til St. Croix blev han indskrevet som nr. 6 Hoboist Sergent Theodor Samuel Meldola.

Den 17. september 1840 kl. 10 skal Theodor møde i Christiansteds politiret på St. Croix. Årsagen dertil var at Theodor den 5. juni anmeldte at det lommeur han havde købt i København, var blevet stjålet fra ham. Det havde kostet ham 3 - 4 rigsbankdaler da han købte det.

Han indberettede følgende til sergent Wederquist: *"Den 4. juni om aftenen var jeg til koncert på kasernen. Da jeg kom hjem hængte jeg mit lommeur på et søm over sengen, som jeg plejede. Næste morgen, efter te-drikning, da jeg ville tage uret med mig, var det der ikke. Alle mine kammerater kendte til uret, men ingen havde set det den morgen".*

Det lykkedes at finde to personer der havde stjålet uret: Abraham Rogiers, søn af snedker F. Rogers og Lorentz Müller, søn af major O. Müller. De to forklaringer der blev afgivet stemte ikke overens.

Efter flere og længere afhøringer, var der ingen tvivl om at det var Lorentz Müller der havde stjålet uret. Lorentz Müller blev igen indsat i arresten den 17. september 1840.

Amerika

Den 21. juni 1845 blev Hoboist Sergent Theodor nr. 6 Meldola afskediget og rejste til Amerika, han havde nu været på St Croix i de seks år han havde mulighed for. Efter at have boet en del år i New York, ansøger Theodor i 1855, om at blive statsborger i Amerika.

Det blev ham bevilget den 18. juni 1858. Han bosatte sig i byen Rochester i staten New York.

I hans ægteskab, med Caroline, var der ved folketællingen i 1870 registreret fire børn, en dreng og tre piger.

I en årrække var han musiker og lærer ved 26. New York Infantry Band.

Theodor døde efter at have været syg i fire år, den 18. oktober 1886. Han blev begravet på Mt. Hope Cemetery i Rochester. Hans gravsten kan ses på nettet.

Der findes stadig efterkommere med navnet Meldola i USA.

Jørgen Poulsen

Et Hundeliv

At hunden er menneskets bedste ven, er en gammel talemåde, som altid har bekræftet hundens trofasthed over for dens herre.

Som ejeren er, således bliver også hunden, siges det. Ingen burde gå gennem sin barndom, uden at have haft en hund ved sin side. Det giver en masse gode minder og virker opdragende på begge parter.

Desværre er der også negative historier, men de skyldes mest mennesket. Det viser de følgende historier, der bygger på fynske beretninger.

”Da min far i 1930-erne skulle have en ny hund, tog han ud til ”Store Peter” ved Trollesø for at købe en hvalp. Der var to at vælge imellem, en sort og en brun. De havde allerede fået navne, Stauning og Hitler. Den sidste på grund af farven. Da nazisterne tog magten i Tyskland, blev de kaldt for ”brunskjorterne” på grund af deres klædedragt.

Min far valgte dog Stauning, som straks fik navneforandring til Donny, hvilket alle hunde havde heddet i hans barndomshjem, og som han videreførte i sit eget voksenliv. Den havde dog en fejl. Den var ikke kuperet, men det ordnede Peter lige på stedet. Han holdt hunden, så halen lå på kanten af brændekassen og tog så brødkniven og huggede den af. Halen endte nede i hakkebrændet.

Til gengæld lovede Peter, at uanset hvad hunden fremover ville blive udsat for, så ville den aldrig stikke halen mellem benene.

Den indrettede sig hurtigt efter de nye forhold. Når bager Lunding fra Flemløse kom på brødtur, fik den en tvebak og uanset, hvor den var ude i marken, når den genkendte lyden af bagerens bil, løb den hjem for at få sin belønning.”

”På samme tid havde naboen en hund, som blev kaldt Buster Knaldkok. Det syntes mange var et underligt navn, men hunden var som sådan ligeglad, bare den blev behandlet godt.

Dengang skulle man hvert år forny hundetegn, som så skulle sidde i hundens halsbånd det kommende år.

Enhver, der dengang havde mere end ti tdr. land jord, havde som regel en ukonfirmeret dreng som medhjælper. Også i dette tilfælde, hvor han blev sendt ned til sognefoged Lars Eriksen, som sad bag skrivebordet. Denne spurgte efter hundens race. Ja det vidste drengen knap nok, men det var nok mest en boxer sådan blandet med lidt af hvert. Nå, men hvad hedder den? spurgte sognefogeden.

Og så var det drengen svarede: Buster Knaldkok.

Sognefogeden så op fra sine papirer. Det synes han dog nok var et mærkeligt navn. Stod drengen der og gjorde nar af ham lige op i hans åbne ansigt? Så for at sætte ham på prøve, spurgte han: ”Og hvordan staver vi så til det?” Men der havde han gjort regning uden vært, for drengen svarede på sit klingende fynsk: ”Det staver vi ette’, det råver vi”. Så var sognefogeden solgt.

Der kunne ellers godt nok somme tider være en grund til at råbe af hunden. En gang havde datteren været ved købmanden efter dagligvarer. Da hun kom hjem, satte hun kurven fra sig på køkkengulvet og gik en tur op til naboen.

Da hun kom hjem en halv time senere, havde Buster haft fat i melposen og rystet den som en rotte, så hele køkkenet var overstrøet med mel. En anden gang var den stukket af med en af mandens støvler, og ikke var til at finde nogen steder, så længe gik han med en venstre støvle på begge fødder. Når nogen drillende spurgte ham hvorfor? svarede han, at han havde købt dem på auktion og ikke tænkt videre over, at en mand hele tiden stod og råbte: ”Ingen højre – ingen højre!”

Min datter og svigersøn ejer i dag den gård, hvor sognefoged Lars Eriksen sad bag sit skrivebord.

Ena Eiberg

Aktivitetskalender

Alle aktiviteter er endnu ikke helt på plads, men så snart de er, vil kalenderen blive sendt ud til medlemmerne.

Sæt allerede nu et X i kalenderen til lørdag, den 31. august, hvor bestyrelsen vil arrangere en tur for medlemmer og ledsagere. Målet for turen er endnu ikke endeligt fastlagt.